

Premis Octubre

Els guanyadors de la 31a edició dels Premis Octubre, després de rebre els guardons. D'esquerra a dreta, Vicent Usó (premi Andròmina), Pere Pena (premi Vicent Andrés Estellés), i Josep Vicent Bolra (premi Joan Fuster). Al seu costat, l'editor Eliseu Climent, impulsor dels guardons.

Superada la fita dels trenta anys, els Octubre caminen cap al futur amb la fermesa d'aquell que sap el que vol. Per això, València, en l'edició número 31, ha estat de nou el nexa cultural del país, en uns premis que han estat impregnats de les habituals passió i electricitat. Com les tres primeres dècades. Com el primer dia.

LA NIT DE L'EMOCIÓ

La mort de l'historiador Alfons Cucó va marcar l'inici del sopar dels Octubre. Un miler de persones es reuniren en una gala en què l'emotivitat i l'elegància eren un mateix cos.

Alfons Cucó va morir de càncer als 61 anys el dissabte 26 a última hora de la vesprada, quan EL TEMPS es trobava en ple procés de tancament. El començament de la gala dels Octubre va venir definit per una notícia que va caure com pluja àcida sobre els sentiments dels convidats. No debades l'assagista, historiador i polític valencià

havia estat l'autor d'un llibre de referència per a molts d'ells: *El valencianisme polític*, obra que volia continuar la línia d'investigació oberta per Joan Fuster. Precisament, la seua darrera obra, *Roig i Blau*, que revisa la transició al País Valencià, havia estat presentada fa pocs dies a Barcelona –sense la seua presència–, amb un altre notable

llibre d'incitació a la reflexió històrica, *Els temps moderns*, d'Adolf Beltran. Els convidats de tot el país, a instàncies de l'organització, mantingueren un minut de silenci per una personalitat que, a més a més, havia estat habitual de la gala i un veterà guanyador del premi Joan Fuster.

Després, amb el nus a la gola, va començar un altre tipus d'emocions, aquelles que són més previsibles en la nit dels Octubre que, com en els darrers anys, se celebrava al saló Alameda Palace de València. Emocions d'homenatge als amics i mestres, emocions pel retrobament amb els vells coneguts, emocions pel microcosmos singular

Una imatge d'ambient de la gala dels Octubre. Més d'un miler de persones, vingudes de tot arreu dels Països Catalans, poblaven el saló Alameda Palace en una nit que va estar marcada per l'emoció. La mort de l'historiador Alfons Cucó va definir l'inici de la gala, però després l'emotivitat, el dinamisme i l'elegància es barrejaren potser amb major precisió que mai. A més a més, el menú era molt bo.

El seu Cilment va incldr no solament sobre l'ocultació política de Verdaguers a València, sinó també en la de Josep Renau. Va dir que el lligam cultural entre els Països Catalans ha d'anar unit a l'econòmic.

A l'esquerra, Xavier Montané, ministre de Cultura andorrà, illura el premi EL TEMPS a Jaume Roure, regidor de cultura catalana del consistori de Perpinyà, en representació del seu Ajuntament.

Carme Alborch i el seu espectacular vestit de Miyake Illuren el premi EL TEMPS a Vicent Todolí, futur director de la Tate Modern de Londres. La parella va impulsar l'IVAM, i es retrobaren als Octubre.

Vicenç Llorca, director general de Cultura de la Generalitat de Catalunya, illura el corresponent premi de la revista EL TEMPS a Toni Mestre. Darrere, els presentadors Rels Juan i Salvador Caudell ho celebren.

Toni Strubell, de la Comissió de la Dignitat, parlà amb passió sobre les injustícies comeses amb els documents retinguts a Salamanca.

En primer terme, Francesc Toledo, rector de la Universitat Jaume I de Castelló. Antics i actuals rectors i vicerectors de tot el país hi eren presents.

En la matelxa taula que el rector Toledo, hi havia altres personalitats. Per exemple, Vicenç Villatoro, director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. També el ministre de Cultura andorrà, Xavier Montané, i el rector de la Universitat de València, Francisco Tomás.

que es crea en la gala, i que és metàfora d'un país amb unes possibilitats que ningú no dubta, i que, en molts casos, encara estan per desenvolupar. Emoció per uns guanyadors de premis que fan realitat allò que fins al moment només s'atrevien a somniar.

Per a l'ocasió, nova i refulgent parella presentadora. Toni Mestre i Maria Josep Poquet eren substituïts per Reis Juan i Salvador Caudeli, també periodistes, i comunicadors acostumats al contacte directe amb el públic. Un públic, en aquesta ocasió, tan heterodox com ben trobat: artistes, experts en cultura, polítics de tota mena, representants del món universitari, estudiants en ebullició, periodistes i més periodistes, empresaris. Tot un menú de primera: fins a un miler d'ingredients humans es reuniren en el gran plat dels Octubre que omplia el saló Alameda Palace de València. Les fotos són només una mostra: hi havia moltes més cares conegudes i moltes més cares anònimes que, per una vegada –o per una vegada l'any– tenien la insòlita oportunitat de compartir taula, sopar i il·lusió.

El primer a constatar-ho va ser el periodista valencià Jordi Sebastià, que va pujar a l'escenari a arregar el seu premi Ramon Barnils de periodisme d'investigació, dotat amb 3.005 euros. Amic i devot del vell mestre Barnils, Sebastià va guanyar amb un reportatge titulat "El President, la fallera, l'horta i la carretera", tota una lliçó d'allò que ha de ser un reportatge a càrrec de qui és un jove referent en la matèria. Sebastià va aprofitar per demanar als molts informadors presents una reflexió sobre quin és l'estat actual del periodisme, que tan perdut sembla.

Un altre periodista, signe de veterania, va pujar tot seguit a l'escenari, mentre els comensals es deleitaven amb un sopar tan elegant com el conjunt del context. Toni Mestre rebia el premi EL TEMPS –que distingeix persones o entitats que han distingit la cultura catalana– a la seua trajectòria. Mestre, no com a presentador, sinó com a homenatjat, va demanar amb molt de sentiment als informadors –i a tot aquell present– que buscaren el

Ciprià Ciscar i Ferran Villalonga, poder valencià traslladat a Madrid. Només als Octubre es poden tenir visions tan singulars com la que ofereixen l'un al costat de l'altre.

canvi que voldrien veure, sense cedir a cap tipus de pressió o de miratge.

El següent premi EL TEMPS va retrobar una parella d'or: la que formaven Carme Alborch i Vicent Todolí com a antics responsables de l'IVAM. Todolí, que ha dirigit el Museu Serralves de Porto, i que prompte dirigirà l'avantguardista Tate Modern de Londres, va rebre el premi de mans de l'exministra, com a reconeixement d'una carrera professional marcada per la innovació. Més tard, Jaume Roure, de l'Ajuntament de Perpinyà, va rebre el premi EL TEMPS que corresponia al consistori per la feina en favor del català. Toni Strubell, de la Comissió de la Dignitat, va recordar amb sentiment l'espoli dels documents dels Països Catalans que reté l'Arxiu Històric de Salamanca, i es va congratular que Acció Cultural demane que es retornen els documents furtats al País Valencià.

Finalment, havien de pujar a l'escenari Vicent Usó, Josep Vicent Boira i Pere Pena, guanyadors dels Andròmina, Joan Fuster i Vicent Andrés Estellés. L'editor Eliseu Climent donaria ànims a tothom per seguir un camí de construcció de país cultural i econòmic. I els aplaudiments, unànims, rubricaren la posposta.

Joan M. Oleaque

Melià, conseller mallorquí, Vives, secretari del consell executiu de la Generalitat catalana, Cerdà, d'ERPV, i Ribó, d'EUPV.

Jordi Sebastià rep el premi Ramon Barnils de periodisme de mans de Rosa Solbes, presidenta de la Unió de Periodistes.

Ferran Puchades i Vicent Flor, del Bloc, mostren el somriure durant la sopa.